

Arrest

**nr. 51 544 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 september 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2006 werd ingediend door:

S., A. (R.R.:000)

nationaliteit: Kazachstan (Rep.)

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

De elementen van integratie die betrokkene aanhaalt, zijnde de arbeidscontracten als chauffeur voor transportfirma's onder meer de voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 20.01.2009, de arbeidsovereenkomst als chauffeur voor de duur van 12 maanden (38u/ week) van 15.11.2009, loonbrieven, het gegeven dat betrokkene Nederlandse spreekt, hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft en dit aantoonst door getuigenverklaringen, zijn huurovereenkomst voorlegt en verschillende identiteitsdocumenten, zijn bewonderenswaardig maar wegen niet op tegen de feiten van openbare orde die betrokkene pleegde. Door herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde en veiligheid en het negatief advies van de Advocaat-generaal (voor de Procureur-generaal), kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan. De heer S. kwam verscheidene keren in aanraking met de openbare ordediensten. Hij liep ook veroordelingen op. Op 10.03.2003 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (poging). Op 26.05.2004 werd de heer S. veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete met 3 jaar uitstel (behalve 50 euro) voor het plegen van 2 diefstallen. Betrokkene werd op 14.09.2004 veroordeeld voor 3 diefstallen door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 70 uren (vervangende gevangenisstraf van 6 maanden) en een geldboete. Op 27.11.2008 werd de heer S. door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor diefstal met geweld of bedreiging bij nacht. Daarnaast maakte hij gebruik van verschillende aliases(...), (...), (...), (...). De Advocaat-generaal adviseerde naar aanleiding van de strafuitspraak van 26.11.2008 dat een maatregel van verwijdering uit het land zich schijnt op te dringen nadat betrokkene zijn straf heeft uitgezeten. De feiten die er toe leidden dat de Advocaat-generaal dit advies uitbracht, hadden te maken met het bedrieglijk wegnemen van een geldsom ten bedrage van 10 euro door middel van geweld of bedreiging bij nacht. De rechter oordeelde: "Het bewezen verklaarde feit is ernstig en getuigt in hoofde van beklaagde van een gebrek aan respect voor andermans fysieke en patrimoniale integriteit. Bovendien heeft beklaagde al meerdere strafrechtelijke antecedenten waaronder verschillende veroordelingen voor soortgelijke feiten".

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. Er wordt zelfs geen onderscheid gemaakt of betrokkene een man of een vrouw is. De summier gegeven motivering kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitel over.

Dat men in de beslissing verwijst naar vroegere veroordelingen die verzoeker opliep en zodoende verschillende keren in contact kwam met de openbare ordediensten. Dat men spreekt over veroordelingen die dateren van 2003 en 2004. Dat dit ondertussen reeds 7 à 8 jaar geleden. Dat verzoeker zich thans helemaal herpakt heeft en dat de dreiging waarover men spreekt thans niet meer actueel is. Verzoeker heeft zijn leven helemaal terug opgebouwd en heeft zijn oude leven achter zich gelaten. Dat het verleden van verzoeker hem toch niet heden ten dage moet blijven achtervolgen.

Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie niet opwegen tegen de feiten van openbare orde die betrokkene pleegde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de

bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven kent aangezien hij ze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt waardoor verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker uiteenzet: *“Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.”* en verder *“Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren.”*, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 8 en 7 van de Vreemdelingenwet kan schending. De bestreden beslissing betreft een ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en is genomen op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 8 en/of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet mist juridische grondslag.

Waar verzoeker stelt: *“Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. Er wordt zelfs geen onderscheid gemaakt of betrokkene een man of een vrouw is. De summier gegeven motivering kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over.”*, kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat niet enkel de persoonlijke gegevens van verzoeker worden vermeld doch ook een opsomming wordt gegeven van de door hem aangehaalde elementen van integratie en een opsomming van de verschillende strafrechtelijke veroordelingen, een opsomming van de door verzoeker gebruikte aliassen en een verwijzing naar het advies van de advocaat-generaal. Verweerder concludeert dat de elementen van integratie niet opwegen tegen de feiten van openbare orde. Verzoeker kan bezwaarlijk volhouden dat deze motivering *“op iedere persoon”* van toepassing kan zijn.

Verzoeker stelt ten slotte: *“Dat men in de beslissing verwijst naar vroegere veroordelingen die verzoeker opliep en zodoende verschillende keren in contact kwam met de openbare ordediensten. Dat men spreekt over veroordelingen die dateren van 2003 en 2004. Dat dit ondertussen reeds 7 à 8 jaar geleden. Dat verzoeker zich thans helemaal herpakt heeft en dat de dreiging waarover men spreekt thans niet meer actueel is. Verzoeker heeft zijn leven helemaal terug opgebouwd en heeft zijn oude leven achter zich gelaten. Dat het verleden van verzoeker hem toch niet heden ten dage moet blijven achtervolgen.”* Verzoeker gaat voorbij aan de in de bestreden beslissing vermelde veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen op 27 november 2008 tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor diefstal met geweld of bedreiging bij nacht. Verzoeker toont niet aan dat, rekening houdende met alle strafrechtelijke veroordelingen, gebruikte aliassen en het advies van de advocaat-generaal, verweerder op kennelijk onredelijke wijze concludeert dat de elementen van integratie niet opwegen tegen de feiten gepleegd tegen de openbare orde. Verzoekers betoog dat hij zich heeft herpakt en dat het verleden hem niet heden ten dage mag blijven achtervolgen blijft beperkt tot een loutere bewering. Verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid krachtens artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig of kennelijk onredelijk is aangezien verzoeker de verschillende strafrechtelijke veroordelingen, de gebruikte aliassen en het advies van de advocaat-generaal niet betwist. Uit het eerste deel van de motivering blijkt dat verzoeker de veroordelingen heeft afgewogen tegen het gedrag van verzoeker, met name de elementen van integratie, de arbeidscontracten, zijn Nederlandse kennis en de uitgebreide vrienden- en kennissenkring. Tevens houdt verweerder rekening met de verschillende strafrechtelijke veroordelingen, de gebruikte aliassen en het advies van de advocaat-generaal. Verweerder heeft alle aan hem gekende

feiten onderzocht en in overweging genomen en heeft geconcludeerd dat de positieve elementen “*niet op(wegen) tegen de feiten van openbare orde die betrokkene pleegde*”.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven in de bestreden beslissing steunen op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn. Uit de motieven blijkt waarom de elementen van integratie niet volstaan om te verantwoorden dat verzoeker wordt gemachtigd tot een verblijf in België. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw van verzoeker nog op het feit dat de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een bijkomende sanctie voor “oude straffen”.

Los van de vraag of de strafrechtelijke veroordelingen dienen beschouwd te worden als “oude straffen” merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet als een bijkomende sanctie kan worden beschouwd aangezien verzoeker om de gunst van verweerder heeft gevraagd zijn illegale verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren en verweerder, gebruik makend van zijn ruime appreciatiebevoegdheid, heeft geoordeeld dat hem die gunst niet kan worden verleend. Verzoeker toont niet aan dat verweerder de beslissing heeft genomen met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. De rechtstoestand van verzoeker is aldus niet gewijzigd.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoeker op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN